

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie skargi Z. K. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt I Ca [...], wydanego w sprawie
z powództwa J. B. i Z. K.
przeciwko Gminie B.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 listopada 2015 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi, która jest oczywiście bezzasadna. Ocena, czy skarga jest oczywiście bezzasadna musi być powiązana z pojęciem niezgodności orzeczenia z prawem. Orzeczenie niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c., to orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. (por. postanowienie SN z 13.12.2005 r., II BP 3/05, OSNP nr 21-22/2006, poz. 323, wyrok SN z 18.1.2006 r., II BP 1/05, OSNP nr 23-24/2006, poz. 351).

Skarga wniesiona przez powoda jest oczywiście bezzasadna. Strona skarżąca dopatruje się niezgodności prawomocnego orzeczenia w jego sprzeczności z art. 37b ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym. Sąd drugiej instancji uznał, że wskazane unormowanie nie reguluje kwestii zbiegu uprawnień do diet w sytuacji, gdy dana osoba jest zarówno radnym, jak i sołtysem. Kwestia ta jest pozostawiona uchwałom rady gminy, które mogą to zagadnienie rozwiązać w sposób autonomiczny. Zadaniem sądownictwa nie jest zaś zastępowanie organów samorządu w uregulowaniu tego zagadnienia. Skoro zaś brak wyraźnej uchwały upoważniającej do pobierania diet z obu tytułów nie sposób było uwzględnić powództwo. W takim stanie faktycznym nie sposób też przyjąć, że pogląd zaprezentowany w zaskarżonym wyroku doprowadził do niezgodności z prawem orzeczenia rozumianego jako sprzeczność z przepisami niepodlegającymi różnej interpretacji możliwej do obrony w świetle dopuszczalnych metod wykładni. Wspomniana interpretacja nie jest bowiem w sposób jednoznaczny sprzeczna z zaskarżonym przepisem i nie uzasadnia przyjęcia skargi do rozpoznania.

Z podanych względów, na podstawie art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.